

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdila a JUDr. Brigity Chrastilové v právní věci **žalobkyně: Z. M.**, zastoupena JUDr. Radanou Pekárkovou, advokátkou, se sídlem Vinohrady 43, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobkyně proti usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 622/2003 - 34 ze dne 17. 2. 2004,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátce JUDr. Radaně Pekárkové, **se určuje** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 2150 Kč. Odměna bude vyplacena do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

IV. Ustanovenému zástupci žalobkyně, advokátce Mgr. Šárce Malované, Dr., se odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti **nepřiznává**.

Odůvodnění:

Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadá kasační stížností usnesení Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 622/2003 - 34 ze dne 17. 2. 2004, kterým byla odmítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 776/VL - 07 - P19 - 2002 ze dne 10. 4. 2003, jímž stěžovatelce nebyl udělen azyl.

V kasační stížnosti, k výzvě soudu řádně doplněné, uplatňuje stěžovatelka důvod uvedený v ustanovení § 103 odst. 1 písm. e) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tj. nezákonnost rozhodnutí o odmítnutí návrhu, přitom odkazuje též na nezákonnost podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Nesouhlasí se závěry krajského soudu, že její podání ze dne 16. 4. 2003, jež bylo krajským soudem odmítnuto, postrádalo základní náležitosti žaloby. Toto podání dle stěžovatelky obsahovalo výčet žalobních bodů, v nichž bylo uvedeno, na jakých právech byla stěžovatelka v předchozím řízení zkrácena. Stěžovatelka má tedy za to, že její podání splňovalo podmínky pro věcné projednání a rozhodnutí, a argumentuje skutečnostmi, které by žalovaný zjistil, pokud by byl řádně veden pohovor v rámci správního řízení před žalovaným. Žalovaný vyžadoval stručnost a nebylo tedy stěžovatelce umožněno, aby uvedla všechny argumenty, které uvést chtěla. Žalovaný se také nevypořádal s tvrzeními stěžovatelky ohledně nebezpečí, které jí hrozilo pro případ návratu do země původu, a nezabýval se dostatečně důvody pro udělení azylu z humanitárních důvodů. Vzhledem k těmto skutečnostem stěžovatelka navrhuje, aby napadené usnesení Krajského soudu v Brně bylo zrušeno a věc vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení. Současně stěžovatelka navrhuje, aby byl jí podané kasační stížnosti přiznán odkladný účinek.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zejména zjistil, že stěžovatelčina žaloba proti rozhodnutí žalovaného měla „formulářovou podobu“, kdy do předtištěného textu obsahujícího výčet jednotlivých ustanovení zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“), s uvedením zkráceného textu příslušných ustanovení a s uvedením porušení § 12, § 14 a § 91 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), byly doplněny identifikační údaje o stěžovatelce a napadeném rozhodnutí žalovaného. Z této žaloby je zřejmé, kdo ji podává, proti jakému rozhodnutí směřuje a v jakém rozsahu jej napadá (tj. v rozsahu výroku o neudělení azylu podle § 12 a § 14 zákona o azylu a výroku o nevztažení překážky vycestování podle § 91 zákona o azylu), dále kdy bylo rozhodnutí stěžovatelce doručeno a ustanovení správního řádu a zákona o azylu, jejichž porušení ze strany žalovaného je stěžovatelkou namítáno. V podání však chybí jakkoli obecně formulované sdělení, z jakých skutkových důvodů považuje stěžovatelka napadené rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 odst. 1 písm. d/ s. ř. s.). Stěžovatelka neuvádí žádné skutkové důvody, jež uplatnila v řízení před žalovaným, k nimž žalovaný nepřihlédl nebo je vyhodnotil nesprávně, nepoukazuje ani na důvody, které žalovaný zohlednil, ačkoli tak učinit neměl. Krajský soud v Brně svým usnesením č. j. 55 Az 622/2003 - 19 ze dne 20. 10. 2003 vyzval stěžovatelku, aby ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení doplnila a upřesnila své podání ze dne 16. 4. 2003 tak, aby bylo zřejmé označení žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje stěžovatelka napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné, a jaké důkazy k prokázání svých tvrzení stěžovatelka navrhuje provést. Stěžovatelka byla rovněž poučena, že nevyhovění výzvě ve stanovené lhůtě bude mít za následek odmítnutí řízení o jejím návrhu ve smyslu ustanovení § 37 odst. 5 věta druhá a třetí s. ř. s. Toto usnesení bylo stěžovatelce po předchozích čtyřech neúspěšných pokusech doručeno do vlastních rukou dne 19. 1. 2004. Stěžovatelka v soudem stanovené lhůtě ani po jejím uplynutí žalobu nedoplnil, a ani na výzvu jinak nereagovala. Dne 17. 2. 2004 pak Krajský soud v Brně stěžovatelčinu žalobu odmítl.

Stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadené usnesení vzešlo (§ 102 s. ř. s.), a kasační stížnost je tak podána osobou oprávněnou, přitom byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). Kasační stížnost je přípustná, neboť stěžovatelka namítá kasační důvod podle § 103

odst. 1 písm. e) s. ř. s. a takto uplatněnému kasačnímu důvodu odpovídá i obsah kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud tedy napadené usnesení krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v mezích uplatněných kasačních důvodů za podmínek § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Pokud jde o důvodnost odmítnutí stěžovatelčiny žaloby, Krajský soud v Brně aplikoval § 71 odst. 1 s. ř. s., jenž upravuje zvláštní náležitosti žaloby (které doplňují obecné náležitosti stanovené v ustanovení § 37 odst. 2 a 3 s. ř. s.). Pod písmenem d) uvedeného ustanovení je jako jedna z nutných náležitostí žaloby uvedena identifikace tzv. žalobních bodů, z nichž musí být patrno, z jakých skutkových a právních důvodů považuje žalobce napadené výroky rozhodnutí za nezákonné. Význam co nejpřesnějšího uvedení žalobních bodů v žalobě vyplývá ze zásady dispoziční, kterou je řízení o žalobách ve správním soudnictví ovládáno a která znamená, že soud se při přezkumu správního rozhodnutí (s výjimkou taxativně stanovených případů) omezuje pouze na posouzení existence důvodů nezákonnosti správního rozhodnutí, které žalobce dovozuje. Ze žalobního bodu ve smyslu ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pak musí být patrné nejen to, jakou právní argumentaci žalobce používá, nýbrž také o jaká skutková tvrzení se opírá. To platí zejména tehdy, je-li žaloba co do důvodů opřena o porušení těch procesních ustanovení ve správním řízení, která ukládají správnímu orgánu povinnost spolehlivě zjistit skutečný stav věci. Právě porušení jednotlivých ustanovení správního řádu stěžovatelka namítala. Za situace, kdy toto své tvrzení nedoplnila příslušnými skutkovými důvody, kterými by svůj závěr doložila, neměla žaloba všechny zákonem stanovené náležitosti, neboť v ní nebyly řádně definovány žalobní body. Za této situace Nejvyšší správní soud aprobuje závěr, jaký si učinil Krajský soud v Brně, a sice že není v souladu s dispoziční zásadou možné takové podání ve správním soudnictví projednat a meritorně o něm rozhodnout. Soud totiž není povinen, avšak zejména ani oprávněn za žalobce chybějící skutkové důvody dovozovat. Za situace, kdy Krajský soud v Brně stěžovatelku zákonem předvídaným postupem k doplnění její žaloby vyzval a ta na výzvu nereagovala, neměl Krajský soud v Brně jinou možnost, než postupovat podle ustanovení § 37 odst. 5 věty druhé s. ř. s. a usnesením stěžovatelčinu žalobu odmítnout. Má-li stěžovatelka nyní za to, že žaloba obsahovala všechny náležitosti, nenalézá Nejvyšší správní soud důvodu, proč tímto svým tvrzením stěžovatelka nereagovala již na usnesení Krajského soudu v Brně, kterým byla k jejímu doplnění vyzvána.

Pokud jde o tvrzení konkrétních pochybení žalovaného, jichž se měl ve správním řízení dopustit, podle nichž pokud by byl řádně veden pohovor v rámci správního řízení před žalovaným, zjistil by žalovaný skutečnosti, pro které jí měl azyl udělit a překážku vycestování konstatovat, a podle nichž se žalovaný nevypořádal se všemi otázkami, s nimiž se vypořádat měl, pak právě tvrzení takového charakteru Krajský soud v Brně důvodně postrádal v žalobě. Tato tvrzení jsou tedy skutečnostmi, které stěžovatelka uplatnila poprvé až poté, kdy bylo vydáno napadené usnesení Krajského soudu v Brně, a Nejvyšší správní soud k nim podle § 109 odst. 4 s. ř. s. nemohl přihlížet.

Ze shora uvedených důvodů Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo, než kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítnout. Za této situace se již nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 a 7 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, proto jí právo

na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalovanému. Protože však žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné náklady, jež by mu vznikly a jež by překročily náklady jeho běžné administrativní činnosti, ze spisu nezjistil, rozhodl tak, že žalovanému, přestože měl ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovatelce byla usnesením Krajského soudu v Brně č. j. 55 Az 622/2003 - 66 ze dne 15. 12. 2004 pro řízení o kasační stížnosti ustanovena zástupcem advokátka JUDr. Radana Pekárková. Stalo se tak poté, kdy s původně ustanoveným zástupcem, advokátkou Mgr. Šárkou Malovanou, Dr., nebylo možné po jejím ustanovení navázat kontakt. Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. Nejvyšší správní soud přiznal advokátce JUDr. Radaně Pekárkové odměnu ve výši 2150 Kč za dva úkony právní pomoci spočívající v převzetí zastoupení včetně první porady s klientem a doplnění kasační stížnosti, to vše podle § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, se dvěma režijními paušály po 75 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Advokátce Mgr. Šárce Malované, Dr., nebyla odměna přiznána, neboť ta žádný úkon právní pomoci po svém ustanovení neučinila.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. července 2005

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu